

hende og Tanten bliver ved at være koldt, men Aurora begynder, trods Tvangen, hun omgives af, at leve sit eget indre Liv i Frihed. Hun finder sin Faders Bøger og læser dem i Smug, lærde Værker, hvis Indhold mangen Gang, om det end for andre er tørt og koldt, griber hende sælsomt ved de Minder, der fremkalder, om Barndomshjemmet og om Faderens Kærlighed. Men fremfor alt læser hun Digterne, Poesien opfylder og henriver hende, og hun skriver selv Digte i Mængde. Da hun nogle Aar senere fortæller sit Livs Historie, føler hun, hvor umodne de var, hvor koldt og tamt og lidet originalt mangt et Digt er, der skabtes i den første Ungdoms glødende Begejstring. Man trænger til at gøre noget stort og heroisk, og saa gør man — slette Vers.

„Saa mangen ildfuld Sjæl i rastløs Daadstørst
har grebet til at hamre Rim paa Rim
i Mangel af at hamre Staal mod Staal.
Og mangt et kærligt Sind trak Savn og Længsler
paa Rimets Traad, som Børn med Blomster gør;
jo mere Flid, des mere visner Kransen.“

Hendes Fætter Romney Leigh kommer ofte der i Huset. Han er en ivrig Filantrop, en melankolsk, dybt grublende Natur. Alle hans Tanker optages af den sociale Ulighed i Verden; Forestillingen derom knuger hans Sind som en Nattemare, han ikke kan ryste af. Alt, hvad der kan gøres for at hjælpe paa Nøden og Fattigdommen, forekommer ham haabløst. Han har ingen Glæde af sin Rigdom og af Leigh Hall, det skønne gamle Herresæde, hvis takkede Gavle Aurora ser fra sit Vindue. Disse to unge er Modsætninger: hun lever kun for sine poetiske Drømme, han kun for den tunge Virkelighed. Forskellen mellem dem træder stærkt frem i en Samtale, de har paa Auroras 20 Aars Fødselsdag. Hun har listet sig ud i den friske, tidlige Morgen for at holde Festen sammen med sine egne glade Tanker, før Tantens koldt forskende Øjne lægger Dæmper paa Stemningen.

„Hvor var jeg livsglad denne Junimorgen!
Skærsommertiden jubled i mit Sind,
dens Nattergale sang fra Løvet's Dæmring,
dens Rosenknopper svulmed rødt bag Hylstret.“

Hun ønsker sig Digterkransen og griber i sin overgivne Glæde en Vedbendgren, som hun snor om Panden „for dog at føle, hvorledes det er at bære den“. Romney overrasker hende og driller hende med hendes Digte — han har fundet en hel Bog fuld. — „Men lad os nu tale Alvor“,